

sels om man troede, at de vare for høje, saa burde man fra dette Synspunkt ikke tage i Betænkning at votere dem; thi gives der noget Værn imod Willkaarlighed, gives der et Værn, hvor den Mægtige og Svage, den Rige og den Fattige staae ligeberettigede og stee samme Fyldest, da er det dog vel hos Domstolene, og jeg mener, at det er vor Pligt at gjøre dem saa uafhængige som muligt. Den ærede Rigsdagsmand (Tschering) leer, men det er mit fulde Alvor. Efter hele Forholdets Natur og efter de paagældende Embedsmænds hele Stilling baade til os og paa den Plads, de ere stillede, troer jeg efter min fuldeste Overbeviisning, at den Gage, Regjeringen har foreslaaet, kommer saa nær til Grænsen af det Tarvelige, eller rettere sagt af hvad disse Embedsmænd behøve til en Families Udkomme, at den paa ingen Maade bør afsnappes. Den ærede Rigsdagsmand for Thisted Amts 3die Valgkreds (Neergaard) haabede, da han modværede før sit Forslag, at den ærede Minister vil komme ham imøde med Hensyn til dette Forslag. Jeg nærer det modsatte Haab. Ved anden Behandling httrede den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 7de Valgkreds (C. Petersen) med sædvanlig Oprigtighed, at det jo dog kunde være, at den ærede Minister havde forlangt lidt mere, end det egentlig var hans Mening, han vilde have; man var vant dertil, sagde han, og det er sandt, det er et Factum, som ikke kan benægtes, jeg kunde ønske, at det ikke havde været Tilfældet. Paa den anden Side kan jeg meget godt indsee, at der i mindre vigtige Sager kan gives Tilfælde, hvor Ministeriet gjerne kan give noget efter, men jeg troer, at den ærede Minister og den hele Regjering i dette vigtige Tilfælde har saa vel overveiet Sagen, at jeg troer, man vil holde fast ved det, der efter modent Overlæg er foreslaaet.

Thune: Jeg skal kun bpholde Thinget i nogle saa Minuter; thi efter de Udtalelser, der ere faldne, kan jeg fatte mig i Korthed.

Jeg kan bekræfte, hvad den ærede sidste Taler refererede sig til, med Hensyn til det Exempel paa en Mand, som han nævnte og hvis Bog han citerede. Denne Mand har i sit hele Liv vedligeholdt den største Dekonomi, han har taget meget liden Deel i det selskabelige Liv, er den bedste Regnskabsfører, man kan tænke sig; saa man kan vistnok beedige enhver Sum, der er anført, og enhver Angivelse kan stjæntes den fuldkomneste Tillid.

Med Hensyn til de Beløb, der bør gives Embedsmændene i Gage, da er det naturligt, at de forskjellige Medlemmer i Thinget indtage forskjellige Standpunkter og betragte Sagen fra forskjellige Synsvinkler. En Sum af 2 à 3000 Rd. er efter Folks forskjellige Forhold i Livet en større eller mindre Formue; for Mange er en saadan Sum ikke tilstrækkelig til Uddomme for et Aar, medens den for Andre er en Capital, der for 2 à 3 Aar kan staae til ved Ernærelsen af en Familie. Dette er altsaa et højt relativt Begreb, og det er derfor umuligt at blive enig derom i en Forsamling som denne, der bestaaer af saamange højt forskellige Bestanddele, baade med Hensyn til Formue og med Hensyn til Stilling. Jeg skal derfor henstille til Forsamlingen, om man ikke burde tage Hensyn til, hvad Værdi Pengene have for de Folk, som her omhandles; thi det bliver dog i Grunden den eneste rette Maalestof. Jeg har talt med en civil Embedsmand her i Staden, om hvem jeg vidste, at han ligesom den Mand, den ærede sidste Taler refererede sig til, holdt et usigtigt Regnskab over sine Udgifter, ikke deltog i det selskabelige Liv, ikke havde haft Sygdomstilfælde eller nye Anstæffelser til sit Huus, og jeg har spurgt ham, hvor stor hans aarlige Udgift var. Familien bestod af Mand, Kone og to Børn, og den brugte 2700 Rd. om Aaret, dertil beregnet 250 Rd. til en Livrente for den eventuelle Enke, og 40 Rd. til velgjørende Diemed, sjøndt han som sagt ikke har deeltaget hverken i offentlige eller private Forlystelser, fordi han ikke har haft Naad dertil.